

Riječi spajaju ljude kao mostovi, ali i stvaraju nepremostive ponore

Tmurno popodne spuštalo se nad njenim prozorom kao siva zavjesa. Kiša je tiho klizila niz stakleni otvor, kap po kap, kao da prepisuje njene misli na nevidljivi papir. U toj polumračnoj sobi, punoj knjiga poredanih po podu i stolu, ona je sjedila na ivici kreveta s olovkom u ruci. Kao i uvijek kad joj je svijet postajao pretežak, vraćala se svome utočištu: riječima.

Nije bila djevojčica s puno prijatelja. Nije ni tražila pažnju. Sve što joj je bilo potrebno, nalazilo se na nekoliko stranica papira između korica starih knjiga koje je toliko puta pročitala da su im ivice požutjele, kao listovi koji su upili nečiju tišinu. Na njenom stolu stajala je mala žuta lampa, bačena na pola radne sveske. Zidovi sobe su skromni, a topli, ukrašeni citatima, a jedan je posebno voljela: "Riječi su kao pčele: one su i med i žaoka." Duboko je udahнула i prislonila olovku na papir. Zastala je osjetivši kako se nešto u grudima širi. Nije to bila tuga, a ni sreća. Bilo je to ono posebno nijemo osjećanje koje je mogla izraziti samo pisanjem. Dok je kiša sve jače udarala o prozor, ona je pisala o mostovima od riječi – o tome kako riječ može otvoriti srce, ali ga i zauvijek zatvoriti. Pisala je o ljudima koji se traže i o onima koji se izgube jer nisu znali izgovoriti ono što treba. Pisala je o sebi, iako to niko ne bi prepoznao. O svom bježanju. O svom svijetu iza stranica. O tišini koja je često bila glasnija od svega oko nje. Ponekad je mislila da unaprijed zna sudbinu svake svoje misli: bit će zapisana, ali ne i izrečena. Njene riječi bile su njen put. U jednom trenutku spustila je olovku i pogledala kroz prozor. Na nebu nije bilo ni tračka sunca, ali u njenim očima jeste. Bilo je to čudno svjetlo, ono koje se pojavi kad čovjek nešto shvati. Ona je shvatila da je svaka rečenica koju napiše mali most prema svijetu – čak i kad piše o samoći, kad se skriva u svojoj sobi dok kiša ispire dan. Možda neće promijeniti ljude, ali će ih dotaknuti, a to je već most. Ponovo je podigla olovku, sada sigurnije. Pisala je o ponorima, o riječima koje bole, o tišini koja izjeda, o riječima koje se mogu pretvoriti u zid. Pisala je o svemu što je bilo preteško da bi iz nje izašlo. U njenoj sobi, među kišnim kapima i knjigama koje su mirisale na davno proživjele živote, riječi su ponovo postajale mostovi. Spajale su nju sa njom samom, sa onim što je bila i onim što će postati. Kad je završila, slatko se nasmijala, prvi put tog dana.

Spustila je svesku na krilo, lampa je i dalje bacala toplo svjetlo preko stranice. Uporna tmurna kiša nije prestajala, ali u njoj kao da se nešto razvedrilo. Iako je bila samo djevojčica u maloj sobi, ona je znala nešto što mnogi odrasli nikada ne nauče – riječi imaju moć da premoste i najdublje ponore, ako im damo srce kojim će biti izgovorene.

Adna Šabić III-2b

SMŠ „Zijah Dizdarević“ Fojnica